

ИГОР БОРОЗАН, рођен 1973. у Београду. Бави се националном и европском историјом уметности 19. и прве половине 20. века, редовни је професор на Одељењу за историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Књиге: *Рејрезенијативна култура и иполичка пројекција: Сиоменик кнезу Милошу у Нејошину*, 2006; *Сиоменик у храму: Меторја краља Милана Обреновића у Ђурлини*, 2014; *Сликарсво немачкој симболизма и његови одјецу у култури Краљевине Србије*, 2018; *Евројски преображај Влахе Буковца у конјекцију евројској сликарсво*, 2020; *Слика и моћ: иредсво владара у срјској визуелној култури 19. и иочешком 20. века*, књ. I–II, 2021.

РИСТО ВАСИЛЕВСКИ, рођен 1943. у селу Наколец на Преспанском језеру у Македонији. Пише (на српском и македонском) поезију, прозу, есеје и књижевну критику, преводи са македонског, турског, португалског, албанскогрумунског, руског, бугарског и словеначког. Књиге песама: на српском *Шајушања*, 1968; *Временија*, 1970; *Давање облика*, 1981; *Лисшање времена*, 1984; *Болна кућа*, 1984; *Ошши у Пресју*, 1986; *Ирање ѓлавом*, 1997; *Лешојс хлваду девешојоследње*, 2000; *Тканица зла*, 2001; *Храм, ишак храм*, 2003; *Фреска од речи*, 2005; *Искојине*, 2006; *Сушш (словосјев)*, 2007; *Време, ѓласови (избор)*, 2009; *Оде, о да*, 2013; *Срце круја*, 2018; на македонском *Толкување на ишшој*, 1973; *Голем и друш работш*, 1974; *Жишешо на Коле Ф.*, 1984; *Моринки*, 1986; *Плогоред*, 1991; *Пофалби на адош*, 1993; *Олдегала*, 1998; *Ири и иофалби (избор)*, 2000; *Храм, сейак храм*, 2002; *Фреска од зборови*, 2005; *Чувар на иолешо*, 2008; *Глешка, иочешок*, 2012. Роман за децу у стиховима: на српском *Новчаникова чудбина*, 1998; на македонском *Чудбинаша на едно кесе*, 1991. Стручна монографија: *Од ћершча до фасадe*, 1975. Приредио више књига и антологија.

ЈОВАНА ВОЈВОДИЋ, рођена 1997. у Суботици. Студент докторских студија на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Добитница је награде *Прва књига Машице срјске* за 2022. годину. Бави се историјом књижевности, пише и објављује у периодици

студије и књижевне критике. Објављене књиге: Јован Милекић, *Живљење прошлости: аутобиографија и ирејиска* (приредила), 2021; *Милка Грџурова – кроз пољавља и чинове*, 2022.

ДАРКО ДАНИЧИЋ, рођен 1961. у Љигу. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду. Магистрирао и докторирао на Рударско-Геолошком факултету у Београду. Пише поезију, прозу и књижевну критику. Књиге песама: *Via militaris*, 1999; *Црно масћило сине*, 2000; *Дванаест свећа*, 2007; *С грује сиране тшине*, 2013; *Царски часови*, 2018; *Окрејница*, 2022. Књига путописа: *Носталгија за бескрајем: Бајкал–Алџај–Нејал*, 2020. Живи у Лазаревцу.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Критичареви парадокси*, 1980; *Српски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Пајтејике ума” (о ијеснишћу Павла Појовића)*, 1983; *Традиција и Вук Сћефановић Караџић*, 1990; *Хазарска иризма – тумачење прозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни пољеди Данила Кица*, 1995; *Кроз прозу Данила Кица*, 1997; *О поезији и поетици српске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мост и жртва*, 2011; *Иван В. Лалић и њемачка лирика – једно ишиершкстиуално исшраживање*, 2011; *Милутиин Бојић ијесник модерне и вјесник авангарде – о поезији и поетици Милутиина Бојића*, 2020. Приредио више књига српских писаца.

ЕЛВИРА ДИЈАНА, ванредни професор арапског језика и књижевности на Универзитету „Г. д’Анунцио” Кјети-Пескара (Италија). Њене сфере истраживања обухватају књижевну делатност од XIX века до данас, са посебним освртом на арапску књижевност отпора и дисидентства, у њеним различитим облицима. Објавила је више научних и академских чланака. Међу њеним радовима истичу се две монографије о књижевности Либије: *L'immagine degli italiani nella letteratura libica dall'epoca coloniale alla caduta di Gheddafi* („Слика Италијана у либијској књижевности од колонијалне епохе до пада Гадафија”), 2011. и *La letteratura della Libia. Dall'epoca coloniale ai nostri giorni* („Либијска књижевност. Од колонијалне епохе до данас”), 2008. (П. Л. ди Ћ.)

МИЛУТИН ЂУРИЧКОВИЋ, рођен 1967. у Дечанима. Песник и прозни писац за децу и одрасле, новинар и књижевни критичар. Докторирао из области књижевности за децу. Члан Удружења књижевника Србије, Удружења новинара Србије, Удружења драмских писаца Србије и Европске академије наука и уметности. Оснивач и руководиоца Института за

дечју књижевност. Превођен на 55 језика. Добитник неколико књижевних награда у земљи и свету. Објавио и приредио 67 жанровски различитих књига за децу и одрасле. Живи и ради у Београду.

ТАТЈАНА ЈАНКОВИЋ, рођена 1973. у Крагујевцу. Библиотекар, ради у Народној библиотеци „Вук Караџић” у Крагујевцу. Пише прозу и књижевну критику. Књиге кратких прича: *Прича Бабиној сина*, 2008; *Данас сам била у нашој кући*, 2016. Књига путописне прозе: *Присвајање Венеције*, 2018. Члан редакције часописа *Кораћи* од 2013. до 2021, на месту главног и одговорног уредника од 2017. до 2021. Живи у Крагујевцу.

МАРИЈА ЈЕФТИМИЈЕВИЋ МИХАЈЛОВИЋ, рођена 1978. у Косовској Митровици. Пише студије, есеје, огледе и књижевну критику, докторирала на прози Петра Сарића. Бави се проучавањем поезије и прозе књижевника са подручја Косова и Метохије, као и проучавањем књижевне историје и теорије српских и руских писаца. Објављене студије: *Слика и идеја – њоеџика и криџика*, 2011; *Миљковић између њоезије и мџија*, 2012; *Знамења и значења – оџледи о срџској књижевности Косова и Мешохије*, 2018; *Мџи(о)џоеџика романа Пеџира Сарића*, 2021.

БИСЕРКА КОШАРАЦ, рођена 1976. у Крагујевцу. Дипломирала социологију на Филозофском факултету у Нишу, магистrirала и докторирала на Филозофском факултету Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, где је бирана у звање редовног професора.

ПЕРСИДА ЛАЗАРЕВИЋ ДИ ЂАКОМО, рођена 1965. у Београду. Редовни је професор на Универзитету „Г. д’Анунцио” Кјети-Пескара (Италија) где предаје српску и хрватску књижевност и језик. Сфере истраживања: италијанско-јужнословенски културни и књижевни односи, јужнословенско просветитељство, савремена српска књижевност. Пише књижевне приказе, огледе и студије. Међу публикацијама истичу се: *Комџаративне сџудује. Иџиталијанско-срџска њоеџска џроџимања у XX веку*, 2012; *У Досџијејевом круџу. Досџијеј Обрадовић и џикоџско џпросветџиџељсџво*, 2015; „Љџиљан модри”. *Крисџиџан Фридрих Темлер и Јужни Словени* (заједно са Пером Јакобсеном), 2020.

МАКЕДОНСКИ ПЕСНИЦИ:

ВАСИЛ ДРВОШАНОВ, рођен 1951. у Моноспитову, Струмица. Универзитетски професор, песник, критичар и лингвиста, живи у Скопљу. Аутор је песничких збирки: *Ронки* (1986), *Монисџа* (1995), *Посџаџалка* (1998), *Доџсг* (2001), *Paine și ară*, избор поезије преведене на румунски језик (2003), *Рој* (2008), *Shiu*, преведена збирка *Доџсг* на албански језик

(2012), *Јава и сон*, избор (2015), *Семе* (2016) и *Гласје* (2021), као и 37 дела из области књижевне критике и лингвистике. Осим тога, има преко 400 чланака објављених у часописима у земљи и иностранству. Добитник је награда: „Гоце Делчев” (2015), „13. Новембар” (1993), „Ђорче Петров” (2021) и низа других признања.

ЛИДИЈА ДАВИДОВСКА, рођена 1958. у Скопљу. Дипломирала је 1981. енглески језик и књижевност на Универзитету „Св. Ћирила и Методија” у Скопљу. Године 1985. одбранила је магистарски рад о америчком песнику В. С. Мервину на Универзитету у Монтани, САД, а докторирала је на четири америчка песника на Универзитету Источна Енглеска, Велика Британија. Од 2006. до 2020. ради као предавач за групу предмета из американистике и енглеског језика на неколико приватних универзитета у Македонији. До сада је објавила следеће збирке поезије: *Бели џајайи* (2020), *Духовна архива* (2016), *Нон Еџиџиус* (2000) и *Танки џуџеви* (1986), као и збирку есеја *У име сјекулације: аспекти поезије В. С. Мервина* (2002).

СЛАВЧО КОВИЉОСКИ, рођен 1978. у Скопљу. Македонски песник, прозаиста, књижевни историчар и културолог. Објавио је тридесетак књига за које је добио неке од најзначајнијих македонских награда: „Гоце Делчев” (државна награда за науку), „Григор Прличев” (за поему), „Прозни мајстори” (за приче) итд. Ради као научни истраживач на Институту за македонску књижевност на Универзитету „Св. Ћирила и Методија” у Скопљу.

САНДЕ СТОЈЧЕВСКИ, рођен 1948. у Студеној Бари, Куманово. Песник, књижевни критичар, есејиста, антологичар, полемичар и преводилац. Члан је Друштва македонских писаца, члан Македонског ПЕН центра, члан Савеза књижевних преводилаца Републике Македоније, почасни члан Савеза бугарских писаца и члан Славенске књижевне и уметничке академија у Варни, Република Бугарска. Био је председник Међународне књижевне манифестације Рацинови сусрети, главни и одговорни уредник 130 томова македонске књижевности и нобеловаца, пројеката Министарства културе Владе Републике Македоније, главни и одговорни уредник неколико књижевних часописа у Македонији, директор и главни уредник издавачке куће „Македонска књига”. Аутор је 18 збирки поезије, као и 17 књига са поетским текстовима, есејима, критикама и полемикама. Објављено је неколико избора из његове поезије и есеја у Македонији, затим изабрана дела у шест томова, као и десет избора поезије на страним језицима. Саставио је девет антологија македонске поезије и критике. Добитник је свих најзначајнијих награда за поезију и критику у Македонији и неколико међународних награда за поезију, међу којима је и награда „Арка”. Носилац је државне награде „Св. Климент Охридски” за животно дело.

ХРИСТО ПЕТРЕСКИ, рођен 1957. у Крушеву. Оснивач је и директор Издавачке куће Феникс и Фондације Македонија презент. Члан је Друштва писаца Македоније од 1985. године, а од 2018.г. и председник. Аутор је песничких збирки: *Огледало* (1979), *Насивља се* (1980), *Вулканска њошреба* (1981), *Врх* (1983), *Штита* (1985), *Туђе тело* (1990), *Путник на њошрајку* (1991), *Забел* (1991), *Камен језик* (1996), *Стаклен кључ* (2003), *Бело масило* (2008) и *Читање ненаписаној* (2009). Прозне књиге за одрасле: *Продавница чистог ваздуха* (1988), *Добри ђаво* (1996), *Трећа срећа* (2010), *Пирамида. Лавиринт* (2011). За децу и младе објавио је прозу: *Љубав илус* (1993), *Скојски њрамвај* (1996), *Највећа ѡајна* (2003), *Збојом Кензо Танте* (2006), *Дечак који је хтео да ѡстигне ѡчела* (2010). Добитник је значајних награда: „Ацо Шопов”, „Ванчо Николески”, „Крсте Петков Мисирков”, „Васил Куноски”, „Крсте Чачански” и других. Објавио је књиге критика и есеја *Својени судови* (1986) и *Виртуелно огледало* (2010). Превођен је на српски, хрватски, словеначки, бугарски, француски, енглески, пољски, немачки, словачки, албански, турски и друге језике. Главни је и одговорни уредник часописа *Тренд* и *Књижевна академија*. Магистрирао је културологију у књижевности на Институту за македонску књижевност при Универзитету „Ѓирило и Методије” у Скопљу, а докторирао је на теми „Ауторска бајка – компаративна анализа”. Професор је на Међународном Славјанском Универзитету „Гаврило Романовић Дерзавин” и на Педагошком факултету.

КАТИЦА ЂУЛАВКОВА, рођена 1951. у Велесу. Македонска је пеникиња, приповедач, есејист, књижевна теоретичарка, критичарка, универзитетски професор. Предавала је теорију и методологију књижевности, као и књижевну херменеутику на Филолошком факултету „Блаже Конески” у Скопљу (Катедра за општу и компаративну књижевност). Редовни је члан Македонске академије наука и уметности од маја 2003, члан Европске академије наука и уметности (од маја 2014) и подпредседник Међународног ПЕН-а (од септембра 2008). Песничке књиге су јој преведене на енглески, француски, руски, румунски, португалски, италијански, турски, шпански, албански, бугарски, хрватски, српски и црногорски језик. Добитник је неколико угледних награда и признања за изузетан допринос савременој македонској књижевности и култури („Браћа Миладинов”, „11 Октобар” – највиша државна награда Македоније, „Димитар Митрев”, „Ацо Шопов”, „Нарциса” и др), као и француског Ордена уметности и књижевности (*Ordre des Arts et des Lettres*). Аутор је књига поезије: *Благовести* (1975), *Аки* (1978), *Наш суласник* (1981), *Нови ѡш* (1984), *Жудње, ѡресѡујне ѡесме* (1989), *Домино* (1993), *Изјон зла* (1997, песничка драма), *Међусвет* (2000), *Слеји ѡао* (2003), *Танки лед* (2008), *Кад нам је ѡрело ѡод нојама* (2013), *Хаику* (2010), *Хаику елеије* (2014), *Моје сѡрасѡи, моја сѡрадања* (2019), *Забрањена ѡубав* (2023). Објавила је и две збирке кратких прича: *Друјо време* (1988) и *Сан је живоиј*

(1001 фикција) (2014). Аутор је и приређивач тридесетак теоријско-есејистичких књига. Живи у Скопљу.

ВИОЛЕТА ТАНЧЕВА-ЗЛАТЕВА, рођена 1968. у Боријеву, Струмица. Завршила је студије на Филолошком факултету у Скопљу, на групи за Југословенску књижевност. Пише поезију, прозу и есеје. Члан је Друштва писаца Македоније од 2000. године. Објавила је прозне књиге: *Књиџа о сну*, *Поврајци*, *Враћајући се у Боријево*, *Шарена џисма* (роман за децу), *Приче из прошлог века*; као и песничке књиге: *Мој Пикасо / My Picasso* (са упоредним енглеским препевом, као и македонско-српско издање), *Заробљеници ћуиње*, *Вајрена*, *Наша прича*, *Година без леиџа*, *Пуи*, *На рубу светиџа*, *Кайље време*, *Глуво време*. Добила је највеће признање за поезију у Македонији – награду „Браћа Миладинов” Струшких вечери поезије, као и награду „Ацо Шопов” Друштва македонских писаца и награду „Антев златник” за песнички рукопис *Глуво време*.

ВЛАДИМИР МАРТИНОВСКИ, рођен 1974. у Скопљу. Песник, приповедач, есејист, књижевни теоретичар, преводилац, антологичар. Докторирао је на Универзитету Париз 3 – Нова Сорбона. Ради као редовни професор на катедри за општу и компаративну књижевност на Филолошком факултету „Блаже Конески”, УКИМ. Објавио је десетак песничких књига, три књиге хаибуна, три књиге за децу, књигу приповетка, десетак књига студија и есеја. Песме су му преведене на двадесетак језика. Значајнија дела: *Од слике до џесме* (2003), *Ехо од валова* (2009), *Слике за читање* (2009), *Квартеиџи* (2010), *Зоон џоеиџикон* (2013), *Исиџинска вода* (2014), *Унуџрацџе џланине* (2016), *Саџане и будне џесме* (2017), *Зооџриче* (2019), *Век за Конеском*, *џренуџици са Блажеиџом* (2022). Добитник је неколико књижевних награда: „Браћа Миладинов”, „Антев златник”, „Орфејева лира” (за поезију), „Димитар Митрев” (за књижевну критику), „Нова Македонија” (за кратку причу). Члан је Друштва писаца Македоније и Македонског ПЕН центра. (Приредио Ристо Василевски)

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Леиџиџмаџиџа за сиџнализам – џулсирање сиџнализма*, 2016; *Траџом бисерних минџуџа срџске књижевностиџи (ренесансноџи и барокноџи срџске књижевностиџи)*, 2018. Књига песама: *Без длаке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Леиџоџиса Маџиџице срџске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду и од краја 2021. инострани члан АНУРС. Књиге

песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Желудац*, 1983; *Земљопис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тойло, хладно*, 1990; *Хой*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Поштајник*, 2007; *Светилник*, 2010; *Камена чшенија*, 2013; *Чшенија* (избор), 2015; *Машични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Огледала Ока Недремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Испраћа је у шоку, зар не?*, 2000; *Видици ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Лешимација за бескућнике. Српска неоавантарна поезија – њошчки и деншиишеш и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Испраћа предака – искушења колективної и индивидуалної ошшанка*, 2018; *Њешошевски ѡкреш ошшора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора *Српске енциклопедије*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

СЛАВИЦА ОСТОЈИЋ, рођена 1999. у Зворнику, БиХ. Студент мастер студија Руског језика и књижевности Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду, бави се превођењем, а интересовања јој се везују за руску књижевност 19. века. Преводи: изложба „Чета писаца – Совјетски писци о Другом светском рату”, 2020; бајка *Две сесшре* (зборник *Шашни шако шри шшша*), 2021; одломак из романа *Schronisko* Романа Грена, 2021.

МИЛУТИН Ж. ПАВЛОВ, рођен 1943. у Кикинди. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и радио-драме. Књиге песама: *Вашра зрелој башрема*, 1973; *Жени сам рекао љубав*, 1977; *Над шлином жшшо*, 1986; *Бела јесен у новембру*, 1991; *Све шшшце из гединої шшшцира*, 1998; *Пас изшубљеној човека*, 2014. Књиге приповедака: *Разазнајем шшорњеве*, 1971; *Кловнови долазе у шодне*, 1982; *Духови каршшонској кофера*, 2005; *Цшшеле враној коња*, 2007; *Жушш фијакер*, 2008; *Добошарије*, 2008; *Терешшни воз*, 2017; *Слика Едварда Мунка у кући моја брашша – шришшведни гшшшшш*, 2020. Публицистика и есеји: *Северни ревшр белој рудара*, 1974; *Есеј о шлумцу*, 2000; *Мајшшшори шлавих виолина – ушшломер дечје књише Новој Сада*, 2017; *Писац у ошлегалу Марсела Прусшша – есеј у дванаесет ешшзода или рецешшшра шшсања*, 2021. Романи: *Суви жшш књише друшшова*, 1979; *Шармер мале варошш*, 1990; *Расшшшш*, 1995; *Велизар и Буршшшца*, 2000; *Галож шшшшшдина Ареса*, 2003; *Небо је велико душме*, 2006; *Добошарски шшнедељак*, 2009, 2021; *Косшшм на сшени дивљшх ружа*, 2011; *Дан фамилијарној сликања*, 2022.

ЉИЉАНА ПАВЛОВИЋ ЊИРИЋ, рођена 1983. у Крушевцу. Студирала је славистику, као и српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Нишу. Дипломирани је филолог за српски језик и књижевност и ради у основним школама у Сталаћу и Варварину. Пише поезију, прозу, драме у стиху, есеје и критику. Објавила је књиге поезије: *Од суречја до су(м)рачја*, 2007; *Сешшосејачи*, 2011; *Блашш царшше Радованице*, 2022. и драму у стиху *Бајка о Пријезди и Јелици*, 2021. Живи у Сталаћу.

МАРКО ПАОВИЦА, рођен 1950. на Цибријану код Требиња, БиХ. Пише књижевну критику, есеје и огледе о српској књижевности. Објављене књиге: *Расјони њрозне речи – о њрозним књијама савремених срјских ѡсаца*, 2005; *Арејтејев лук*, 2009; *Орфеј на сјолу – ојлеги о савременим срјским ѡсницима*, 2011; *Мејакријички излеји*, 2017; *Скице за сјоменик / Sketches for a monument* (двојезично), 2021; *Са ѡсницима – нови ојлеги о савременом срјском ѡсницију*, 2022.

МИОДРАГ РАИЧЕВИЋ, рођен 1955. у Подгорици, Црна Гора. Пише поезију и прозу. Књиге песама: *Осјећајне ѡјесме и једна коњска*, 1984; *Чараје у ѡрави*, 1987; *Дебеле девојке*, 1990; *Горе ѡлаву висибобо*, 1993; *Трице и кучине*, 1994; *Музини вејтрови: ѡандаролојја*, 1995; *Длан & лојаја*, 2009; *Музини вејтрови: ѡандаролојја – ѡојуњено а забиберено издање са еројическим ѡројламсајима*, 2019; *Блуз два ѡријајеља – у 54 ѡједна* (песме М. Раичевића и есеји Б. Копривице), 2022; *О сјварима које је Хомер ѡројусјио*, 2022. Књига-сваштара: *Свирање Малајарјеу*, 2002. Књиге објављене под псеудонимом Т. Х. Раич: *Ојеј силована* (роман), 1990; *Најбоље од Цека Трбосека* (роман), 1995; *Речник афродизијака* (еротска сваштара), 1997; *Човек без косјију* (роман), 2003; *Ко је рекао живели – роман једној живојја*, 2011. Књига објављена под псеудонимом Равијојло Кликовац: *Дукљански рјечник (Librus docleanus palatidus)*, 2005. Живи у Београду. Приредио више књига.

ВАСИЛИЈ ВАСИЉЕВИЧ РОЗАНОВ (ВАСИЛИЈ ВАСИЉЕВИЧ РОЗАНОВ), рођен 1856. у Ветлуги, Нижњеновгородска област, преминуо 1919. у Сергијевом Посаду, Московска област. Био је руски књижевник, филозоф, књижевни критичар и новинар. Зборници радова: *Релијја и кулјура*, 1899; *Књижевни есеји*, 1899; *Природа и исјорија*, 1900. Филозофски трактат: *О разумевању*, 1886. Књиге: *Лејенда о Великом инквизијору Ф. М. Досјојевској*, 1894; *Људи месечеве свејлосји: хришћанска мејафизика*, 1911; *Ајокалијса нашеј времена*, 1918; *Ајокалијса руске књижевносји*, 1918. (С. О.)

ОЛИВЕР СУБОТИЋ, рођен 1977. у Новој Вароши. Завршио Факултет организационих наука – одсек за информационе технологије (дипломирао 2004) и Православни богословски факултет (дипломирао 2005, магистрирао 2008). Докторирао на катедри за социологију на Филозофском факултету у Београду (2011). У чин ѡакона је рукоположен 2008. године, у Патријаршији у Београду и постављен на службу у храм Вазнесења Господњег у Жаркову. У чин презвитера рукоположен 2011. у Београду и постављен за петог пароха жарковачког. Поред парохијске службе, уже поље интересовања и делатности му је мисија цркве у савременом свету. Објављене књиге: *3D Studio MAX3 – Tehnike modelinga*,

приручник за тродимензионално моделовање и визуелизацију, 2000; *Човек и информационе технологије: поглед из православне перспективе*, 2006; *Биометријски системи идентификације: критичка студија*, 2007; *Црква и глобализација: структура, однос и последице*, 2009; *Информационо контролисано друштво*, 2011; *Дигитални изазов: њихови хришћанства у цивилизацији бинарне кода*, 2012; *Недељне беседе*, 2014; *Празничне беседе*, 2014; *Мисионарске црквице*, 2015; *Храм Вознесења Господњеј у Жаркову*, 2016; *О камену одбаченом и онима који га одбацују*, 2018, 2019; *Тесла – духовни лик*, 2020.

МИЋО ЦВИЈЕТИЋ (Кушлат код Фоче, БиХ, 1946 – Београд, 2023). Студије историје југословенских књижевности и српскохрватски језик завршио на Филозофском факултету у Сарајеву, где је и магистрирао, а докторирао је на Филолошком факултету у Београду (о књижевним везама Лужичких Срба и Југословена). Филолог, писао поезију, есеје, књижевну критику, студије и путописну прозу, преводио с немачког и лужичкосрпског. Књиге песама: *Заумице*, 1976; *Зайиси*, 1999; *Чворови и узлови*, 2006; *Божје семе / Господово семе* (двојезично, српски и македонски), 2007; *Сљнчевата њадина* (избор на бугарском), 2010; *Глас њразнине / Die Stimme der Leere* (двојезично, српски и немачки), 2012; *Узалудни њослови*, 2012; *Океан Белине / Océan de blancheur* (двојезично, српски и француски), 2015; *Свети и кућа*, 2015; *Гласови ведрине*, 2018. Књиге есеја, критика, студија и путописа: *Лужички Срби и Југословени – узајамне литерарне везе 1840–1918*, 1995; *Код Лужичких Срба*, 1997; *Кришике и коменшари*, 2004; *Раздаљине и близине*, 2006; *Кроз времена и књије*, 2007; *У лејој домовини Лужичких Срба*, 2009; *Ослонци и укршћаји*, 2010; *Блиске даљине – Москва и Кијев*, 2013; *Мала њриношења – беседе, саопшћења, кришике*, 2016; *Француска надахнућа*, 2018; *Племенити калемци – књижевни сџорови и светови, њумачења и кришике*, 2020; *Лица и образине – уредничке њодине у Књижевним новинама*, 2021; *Из Лајпција до Лужице – Лужички Срби у сџварности и њредању*, 2022.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фицџералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бексџиво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи живој*, 2013; *Мржња, њријашељсџиво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Поглед са единбуршке сџене*, 2015; *Дорис Лесинг, Бен*,

у свейџу, 2007; *Мемоари ѓреживеле*, 2008; *Злајина бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пещчани замак*, 2004; *Црни ѓринџ*, 2005; Флен О'Брајен, *На реџи „Код две ѓџиџе“*, 2009; Мишел Фејбер, *Исџод коже*, 2003; *Киџа мора ѓасџи*, 2004; Лиза Скотолажн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Та-мерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мейком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЃ